

EUROPOS KONVENCIJA DĖL EKSTRADICIJOS

Šį dokumentą pasirašiusios valstybės Europos Tarybos narės,
laikydamosi nuomonės, kad Europos Tarybos tikslas yra labiau suvienyti jos narius;
laikydamosi nuomonės, kad šį tikslą įmanoma pasiekti sudarant sutartis ir bendrai
sprendžiant teisinius reikalus;
laikydamosi nuomonės, kad bendrų taisyklių dėl ekstradicijos priėmimas turėtų
prisidėti prie šio suvienijimo,
s u s i t a r ė:

1 straipsnis. Pareiga perduoti

Konvenciją sudarančios Šalys, vadovaudamosi Konvencijoje nustatytais taisyklėmis, įsipareigoja perduoti viena kitai visus asmenis, kuriems prašančiosios Šalies kompetentinga valdžia kelia bylą arba kurių minėta Šalis reikalauja, kad galima būtų įvykdyti nuosprendį arba tuos asmenis sulaikyti.

2 straipsnis. Nusikaltimai, kuriems yra taikoma ekstradicija

1. Asmenys išduodami už nusikaltimus, už kuriuos yra baudžiama laisvės atėmimu arba sulaikymu bent vieneriems metams, arba dar griežtesne bausme, ir pagal prašančiosios, ir pagal prašomosios Šalies įstatymus. Jei asmuo nuteistas arba sulaikomas prašančiosios Šalies teritorijoje, paskirta bausmė turi būti ne mažesnė kaip 4 mėnesiams.

2. Jei yra reikalaujama ekstradicijos dėl keleto atskirų nusikaltimų, už kiekvieną kurių pagal prašančiosios ir prašomosios Šalies įstatymus yra baudžiama laisvės atėmimu arba sulaikymu, tačiau keletas nusikaltimų neatitinka sąlygos dėl paskirtos bausmės dydžio, prašomoji Šalis taip pat turi teisę dėl pastarųjų nusikaltimų taikyti ekstradiciją.

3. Bet kuri Konvenciją pasirašiusioji Šalis, kurios įstatymuose ekstradicija dėl nusikaltimų, nurodomų šio straipsnio 1 dalyje, nėra numatoma (leidžiama), gali netaikyti šios Konvencijos minėtiems nusikaltimams.

4. Bet kuri Konvenciją pasirašančioji Šalis, pageidaujanti pasinaudoti šio straipsnio 3 dalimi, priimdama ratifikavimo arba prisijungimo dokumentą, turi perduoti Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui arba sąrašą veikų, dėl kurių leidžiama taikyti ekstradiciją, arba sąrašą veikų, dėl kurių ji netaikoma; tuo pat metu turi būti nurodomos ir teisinės normos, numatančios ekstradicijos netaikymo atvejus. Europos Tarybos Generalinis Sekretorius perduoda tuos sąrašus kitoms Konvenciją pasirašiusioms Šalims.

5. Jei Konvenciją pasirašiusios Šalies įstatymas po kurio laiko panaikina ekstradicijos taikymą dėl tam tikrų nusikaltimų, toji Šalis privalo apie tai pranešti Generaliniam Sekretoriui.

6. Bet kuri Šalis, besinaudojanti teise, numatyta šio straipsnio 4 ir 5 dalyse, bet kuriuo momentu gali pradėti taikyti šią Konvenciją ir nusikaltimams, kurie buvo įrašyti į sąrašą pagal šio straipsnio 4 ir 5 dalis. Šalis privalo pranešti apie šiuos pakeitimus Generaliniam Sekretoriui, o Generalinis Sekretorius praneša kitoms Konvenciją pasirašiusioms Šalims.

3 straipsnis. Politiniai nusikaltimai

1. Jei prašomoji Šalis traktuoja nusikaltimą, dėl kurio yra prašoma ekstradicijos, kaip politinį ar su politiniu nusikaltimu susijusį nusikaltimą, ji gali nusikaltėlio neišduoti.

2. Ta pati taisyklė yra taikoma tada, jei prašomoji Šalis turi svarbių priežasčių tikėti, kad prašymas išduoti asmenį už kriminalinį nusikaltimą buvo pateiktas tam, kad asmuo būtų teismo tvarka persekiojamas ir baudžiamas dėl jo rasės, religijos, tautybės ar politinių įsitikinimų, arba kad šios priežastys galėjo lemti to asmens padėtį.

3. Gyvybės atėmimas valstybės vadovui arba jo šeimos nariams arba bandymas jį atimti nėra laikomas politiniu nusikaltimu pagal šią Konvenciją.

4. Šis straipsnis nedaro jokios įtakos Konvenciją pasirašiusių Šalių įsipareigojimams, atsirandantiems dėl priklausymo kitoms tarptautinėms daugiašalėms konvencijoms.

4 straipsnis. Kariniai nusikaltimai

Šios Konvencijos taikymas neapima ekstradicijos už karinius nusikaltimus, kurie pagal baudžiamuosius įstatymus nusikaltimais nelaikomi.

5 straipsnis. Finansiniai nusikaltimai

Pagal šios Konvencijos nuostatas išdavimas už nusikaltimus, susijusius su mokesčiais, skolomis, muitais, mainais, yra taikomas tik tuo atveju, jei Konvenciją pasirašiusios Šalys atskirai pasisako dėl tokio nusikaltimo ar nusikaltimų kategorijos.

6 straipsnis. Piliečių ekstradicija

1. a) Konvenciją pasirašiusioji Šalis turi teisę atsisakyti išduoti savo piliečius;
- b) deklaracijoje, sudarytoje ratifikavimo arba prisijungimo dokumento pasirašymo metu, kiekviena Šalis, neviršydama šios Konvencijos, gali apibrėžti terminą „piliečiai“;
- c) pilietybė yra nustatoma priimant sprendimą dėl ekstradicijos. Tačiau jei asmuo, kurio yra reikalaujama, per perdavimui numatomą laiką pripažįstamas prašomosios Šalies piliečiu, prašomoji Šalis gali pasinaudoti šio straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta sąlyga.
2. Jei prašomoji Šalis nesutinka išduoti savo piliečio prašančiajai Šaliai reikalaujant, ji turi pateikti svarstyti bylą kompetentingoms institucijoms, kad reikiamu atveju būtų pradėti procesiniai veiksmai. Šiam tikslui nemokamai turi būti perduodamos bylos, informacija ir su nusikaltimu susiję daiktiniai įrodymai, vadovaujantis 12 straipsnio 1 dalimi. Prašančiąją Šalį būtina informuoti apie pareikalavimo rezultatus.

7 straipsnis. Nusikaltimo padarymo vieta

1. Prašomoji Šalis gali atsisakyti išduoti asmenį, kaltinamą nusikaltimu, kuris pagal Šalies įstatymus visiškai ar iš dalies buvo padarytas tos Šalies teritorijoje ar vietovėje, laikomoje Šalies teritorija.
2. Jei nusikaltimas, dėl kurio yra reikalaujama ekstradicijos, buvo padarytas ne prašančiojoje Šalyje, atsisakyti išduoti nusikaltėlį galima tik tuo atveju, jeigu prašomosios Šalies įstatymuose persekiojimas teismo tvarka už tokios pačios kategorijos nusikaltimus nėra numatomas, kai jie padaromi ne šalies teritorijoje arba ekstradicija dėl jų nėra numatoma.

8 straipsnis. Vykstantis procesas dėl tų pačių nusikaltimų

Prašomoji Šalis gali atsisakyti išduoti asmenį, kaltinamą nusikaltimu, jei kompetentingos tos Šalies valdžios institucijos nagrinėja prieš jį iškeltą bylą dėl nusikaltimo ar nusikaltimų, dėl kurių reikalaujama ekstradicijos.

9 straipsnis. Non bis in idem

Jei prašomosios Šalies kompetentingos institucijos paskelbia galutinį nuosprendį dėl asmens nusikaltimo arba nusikaltimų, už kuriuos yra reikalaujama jį išduoti, ekstradicija nėra taikoma. Taip pat galima nesutikti ją taikyti, jeigu prašomosios Šalies kompetentinga valdžia nusprendžia teismo proceso dėl minėto nusikaltimo nebepradėti arba jį baigti.

10 straipsnis. Senaties terminas

ekstradicija netaikoma tuo atveju, kai ir pagal prašančiosios, ir pagal prašomosios Šalies įstatymus reikalaujamas asmuo yra atleidžiamas nuo teismo persekiojimo ir bausmės dėl senaties termino.

11 straipsnis. Mirties bausmė

Jei prašančiojoje Šalyje už nusikaltimą, dėl kurio reikalaujama ekstradicijos, įstatymas numato mirties bausmę, o prašomojoje Šalyje toks nusikaltimas mirties bausme nėra baudžiamas arba mirties bausmė nėra taikoma, ekstradicija taip pat nėra taikoma. Išimtis yra daroma tik tuo atveju, kai prašančioji Šalis pakankamai įtikina prašomąją Šalį, kad mirties bausmė nebus įvykdyta.

12 straipsnis. Prašymas ir jį patvirtinantys dokumentai

1. Prašymas pateikiamas raštu ir perduodamas diplomatiniais kanalais. Dėl kitų susisiekimo būdų tarp dviejų ar daugiau Šalių gali būti sudarytos tiesioginės sutartys.

2. Prie prašymo turi būti pridėta:

a) nuteisimo ir nuosprendžio ar nedelsiant vykdytino leidimo sulaikyti, arešto orderio ar kito tokį pat poveikį turinčio ir pagal prašančiosios Šalies įstatymuose išdėstytas procedūras išleisto leidimo originalas arba autentiška kopija;

b) žinios apie nusikaltimus, dėl kurių yra reikalaujama ekstradicijos. Jų įvykdymo laikas ir vieta, teisinis jų kvalifikavimas ir nuoroda į atitinkamas teises normas turi būti išdėstyti kuo tiksliau; ir

c) atitinkamų įstatymų kopijos arba, jei tai neįmanoma, atitinkamo įstatymo formuluotė ir kuo tikslesnis reikalaujamo asmens aprašymas ir bet kokia kita informacija, kuri padėtų nustatyti jo identiškumą ir pilietybę.

13 straipsnis. Papildoma informacija

Jei prašančiosios Šalies perduotos informacijos nepakanka, kad prašomoji Šalis laikydamosi šios Konvencijos galėtų priimti sprendimą, prašančioji gali pareikalauti būtinos papildomos informacijos ir nustatyti terminą, per kurį turi minėtą informaciją gauti.

14 straipsnis. Išimties taisyklė

1. Kitai Šaliai išduotam asmeniui nebegalima kelti bylos, jo nuteisti arba sulaikyti, norint įvykdyti nuosprendį arba areštuoti už nusikaltimą, padarytą iki jo sulaikymo. Jis gali būti teisiamas tik už tą nusikaltimą, už kurį buvo išduotas. Jo asmeninės teisės negali būti apribojamos dėl jokių kitų priežasčių, išskyrus šiuos atvejus:

a) jei jį perdavusi Šalis sutinka. Norint gauti sutikimą, turi būti perduotas prašymas, 12 straipsnyje minėti dokumentai ir teismo posėdžių protokolai, kuriuose būtų užfiksuoti visi su išduoto asmens padarytu nusikaltimu susiję pranešimai. Sutikimas duodamas tuo atveju, kai vadovaujantis šios Konvencijos nuostatomis, už nusikaltimą, dėl kurio prašoma sutikimo, taip pat taikoma ekstradicija;

b) jei asmuo, gavęs galimybę palikti Šalies, kuriai jis buvo išduotas, teritoriją, nepasinaudojo ja per 45 dienas, skaičiuojant nuo galutinio išlaisvinimo dienos, arba palikęs teritoriją, vėl į ją sugrįžo.

2. Tačiau prašančioji Šalis gali imtis bet kokių priemonių, būtinų iškeldinti asmenį iš jos teritorijos ar kitų jos įstatymų numatytų priemonių, įskaitant procesinius veiksmus, asmeniui neatvykus, kad būtų galima išvengti ieškininės senaties termino pasibaigimo teisinių pasekmių.

3. Kai teismo proceso metu nusikaltimo pobūdis pasikeičia, išduotam asmeniui byla yra keliama ir jis baudžiamas tik tada, kai yra įrodoma, kad nusikaltimas yra tokio pobūdžio, dėl kurio taikoma ekstradicija.

15 straipsnis. Reekstradicija į trečiąją valstybę

Išskyrus tuos atvejus, kurie numatomi 14 straipsnio 1 b dalyje, Šalis, kuriai buvo išduotas nusikaltėlis, negali be jį išdavusios Šalies sutikimo perduoti jo dar tai Šaliai arba trečiajai valstybei už nusikaltimus, padarytus iki jo sulaikymo. Šalis, prašoma išduoti nusikaltėlį, gali pareikalauti 12 straipsnio 2 dalyje minimų dokumentų.

16 straipsnis. Laikinas sulaikymas

1. Esant ypač skubiam atvejui, prašančiosios Šalies kompetentingos institucijos gali paprašyti laikinai sulaikyti ieškomą asmenį. Kompetentingos prašomosios Šalies institucijos priima sprendimą vadovaudamosi savo įstatymais.

2. Prašyme laikinai sulaikyti asmenį turi būti nurodyta, kad egzistuoja vienas iš 12 straipsnio 2 a dalyje minėtų dokumentų ir yra ketinama atsiųsti prašymą dėl ekstradicijos. Jame taip pat nurodoma, dėl kokio nusikaltimo reikalaujama ekstradicijos, kada ir kur toks nusikaltimas buvo padarytas ir kuo tikslesnis ieškomo asmens aprašymas.

3. Prašymas laikinai sulaikyti asmenį siunčiamas kompetentingoms prašomosios Šalies institucijoms arba diplomatinio kanalu, arba tiesiai paštu ar telegrafu, arba per Tarptautinę kriminalinės policijos organizaciją (Interpolą), ar kitomis, įgalinančiomis raštu pateikti liudijimus ir priimtinomis prašomajai Šaliai priemonėmis. Prašymą pateikusi institucija privalo nedelsiant būti informuota apie prašymo rezultatus.

4. Laikinas sulaikymas gali būti nutraukiamas, jei per 18 dienų po sulaikymo prašomoji Šalis dar nėra gavusi ekstradicijos ir 12 straipsnyje minimų dokumentų. Tačiau bet kuriuo atveju jis neturi viršyti 40 dienų nuo sulaikymo momento. Nėra atmetama galimybė, kad asmuo bet kuriuo metu bus paleistas, tačiau prašomoji Šalis turi imtis visų būtinų priemonių, kad užkirstų kelią ieškomam asmeniui pabėgti.

5. Jei asmuo yra paleidžiamas iš laikino sulaikymo, tai nereiškia, kad jis negali būti iš naujo sulaikomas ir išduodamas, jei vėliau gaunamas toks prašymas.

17 straipsnis. Prašymų susidūrimas

Jei tuo pačiu metu ekstradicijos dėl to paties ar skirtingų nusikaltimų pareikalauja daugiau kaip viena valstybė, prašomoji Šalis, priimdama sprendimą, privalo atsižvelgti į visas aplinkybes ir ypač į nusikaltimų sunkumo laipsnį bei padarymo vietą, prašymų pateikimo datą, reikalaujamo asmens pilietybę ir galimybę perduoti jį kitai valstybei.

18 straipsnis. Išduodamo (reikalaujamo) asmens perdavimas

1. Prašomoji Šalis privalo 12 straipsnyje minimomis priemonėmis informuoti prašančiąją Šalį apie savo sprendimą dėl ekstradicijos.

2. Visiškai arba iš dalies atsisakius, turi būti pateikiamos priežastys.

3. Jei su prašymu yra sutinkama, prašančiąją Šalį būtina informuoti apie perdavimo vietą ir datą bei laiką, per kurį reikalaujamas asmuo buvo sulaikytas.

4. Remiantis šio straipsnio 5 dalimi, yra nustatyta, kad jei reikalaujamas asmuo iki paskirtos datos nebuvo perimtas, pasibaigus 15 dienų periodui, jis gali būti paleidžiamas. Bet koku kitu atveju jis paleidžiamas pasibaigus 30 dienų periodui.

5. Nenumatytoms aplinkybėms sutrukdžius Šaliai perduoti arba perimti išduodamą asmenį, apie tai turi būti pranešta kitai Šaliai. Tada abi Šalys turi susitarti dėl naujos perdavimo datos bei taikyti šio straipsnio 4 dalies nuostatas.

19 straipsnis. Atidėtas arba sąlyginis perdavimas

Prašomoji Šalis, priėmusi sprendimą dėl prašymo išduoti, gali atidėti reikalaujamo asmens perdavimą. Tai yra daroma norint iškelti prieš jį bylą arba, jei jis jau buvo nuteistas, kad atliktų bausmę tos Šalies teritorijoje (jei tai yra bausmė už tą nusikaltimą, už kurį jis yra prašomas išduoti). Užuoat atidėjusi perdavimą, prašomoji Šalis gali laikinai perduoti reikalaujamą asmenį prašančiajai Šaliai pagal sąlygas, numatytas jų dvišalėje sutartyje.

20 straipsnis. Nuosavybės perdavimas

1. Jei įstatymai leidžia ir prašančioji Šalis reikalauja, prašomoji Šalis turi konfiskuoti ir perduoti nuosavybę:

a) kuri yra būtina kaip įkaltis arba

b) kuri įsigyta kaip nusikaltimo pasekmė ir kuri yra randama pas kaltinamąjį arba aptinkama vėliau.

2. Šio straipsnio 1 dalyje minima nuosavybė turi būti perduodama net ir tuo atveju, kai ekstradicijos negalima įvykdyti (nors yra susitarta) dėl reikalaujamo asmens mirties arba jo pabėgimo.

3. Kai minėtąją nuosavybę dėl besitęsiančio teismo proceso yra būtina konfiskuoti Šalies, kurios prašoma perduoti nusikaltėlį, teritorijoje, šioji gali perduoti ją tik su sąlyga, kad nuosavybė (turtas) bus grąžinta.

4. Bet kokios prašomosios Šalies ar trečiųjų šalių teisės į minėtąją nuosavybę išlieka. Šioms teisėms egzistuojant, nuosavybė yra nemokamai grąžinama prašomajai Šaliai, kai pasibaigia teismo procesas.

21 straipsnis. Tranzitinis pervežimas

1. Pervežti nusikaltėlį per vienos iš Konvenciją pasirašiusių Šalių teritoriją yra leidžiama 12 straipsnio 1 dalyje minimomis priemonėmis, pateikus pažymą, ir jei prašomoji suteikti tranzitą Šalis netraktuoja minimo nusikaltimo kaip politinio ar vien karinio ir susijusio su šios Konvencijos 3 ir 4 straipsniais.

2. Šalis, prašoma suteikti tranzitą, gali atsisakyti tai padaryti, jei yra prašoma tranzito piliečiui, kaip tai nurodoma 6 straipsnyje.

3. Pagal šio straipsnio 4 dalį yra būtina pateikti 12 straipsnio 2 dalyje minimus dokumentus.

4. Jei naudojamos oro transporto paslaugomis, turi būti taikomos šios sąlygos:

a) jei neketinama nusileisti, prašančioji Šalis privalo informuoti Šalį, per kurios teritoriją rengiamasi skristi, kad egzistuoja vienas iš 12 straipsnio 2 a dalyje minėtų dokumentų. Nenumatyto nusileidimo atveju toks pranešimas įsigalioja tokiu pat būdu, kaip ir prašymas laikinai sulaikyti ir kaip yra nurodyta 16 straipsnyje; dėl to prašančioji Šalis turi paduoti oficialų prašymą dėl pervežimo;

b) jei ketinama nusileisti, prašančioji Šalis iš karto paduoda oficialų prašymą dėl tranzito.

5. Nepaisant to, ratifikavimo dokumento arba prisijungimo prie šios Konvencijos dokumento pasirašymo metu Šalis gali paskelbti, kad pervežti asmenį bus leidžiama tik esant tam tikroms sąlygoms, pagal kurias taikoma ekstradicija.

6. Išduodamas asmuo negali būti pervežamas per jokią teritoriją, jei yra pagrindo manyti, kad dėl pervežamo asmens rasės, religijos, tautybės ar politinių įsitikinimų toje teritorijoje gali kilti grėsmė jo gyvybei ar laisvei.

22 straipsnis. Procedūros

Nustatant ekstradicijos bei laikino sulaikymo procedūrą, vadovaujamosi tiksliai prašomosios Šalies įstatymais; išimtyis yra iš anksto numatomos šioje Konvencijoje.

23 straipsnis. Vartotina kalba

Pateiktini dokumentai rengiami arba prašančiosios, arba prašomosios Šalies kalba. Prašomoji Šalis gali pareikalausiti vertimo į vieną iš oficialių Europos Tarybos kalbų savo pasirinkimu.

24 straipsnis. Išlaidos

1. Išlaidas, susijusias su išdavimu ir atsiradusias jos teritorijoje, apmoka prašomoji Šalis.

2. Tranzitinio pervežimo išlaidas per prašomos suteikti tranzitą Šalies teritoriją apmoka prašančioji Šalis.

3. Jeigu prašomoji Šalis perduoda nusikaltėlį iš nemetropolinės teritorijos, kelionės tarp tos teritorijos ir prašančiosios Šalies metropolinės teritorijos išlaidas apmoka prašančioji

Šalis. Ta pati taisyklė yra taikoma išlaidoms, kurios atsirado dėl kelionės tarp prašomos perduoti nusikaltėlių Šalies nemetropolinės ir metropolinės teritorijų.

25 straipsnis. „Sulaikymo potvarkio“ apibrėžimas

Šioje Konvencijoje sąvoka „sulaikymo potvarkis“ reiškia bet kokią baudžiamojo teismo priimtą sprendimą, kuriuo yra atimama laisvė; ši priemonė yra taikoma vietoj įkalinimo ir kaip jo priedas.

26 straipsnis. Išlygos

1. Bet kuri Šalis, pasirašydama Konvenciją, ratifikavimo arba prisijungimo dokumentą, turi teisę padaryti išlygas, susijusias su kuria nors Konvencijos sąlyga ar sąlygomis.

2. Bet kuri Šalis, padariusi tokią išlygą, turi aplinkybėms leidžiant kuo greičiau ją atšaukti. Apie tai turi būti pranešama Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

3. Šalis, priėmusi sprendimą nesilaikyti kurios nors Konvencijos sąlygos, negali reikalauti, kad jos laikytųsi kita šalis.

27 straipsnis. Taikymas teritorijoms

1. Ši Konvencija taikoma Konvenciją pasirašiusių Šalių metropolijų teritorijoms.

2. Prancūzijos atžvilgiu ji taikoma Alžyriui ir užsienio departamentams. Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės atžvilgiu ji taikoma Channel salose, taip pat Mano saloje.

3. Vokietijos Federacinė Respublika gali išplėsti šios Konvencijos taikymo sritį Berlyno teritorijoje, pranešdama apie tai Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui; Generalinis Sekretorius turi pranešti apie tai kitoms Šalims.

4. Sudarydamos tiesioginę sutartį ir vadovaudamosi joje numatytais sąlygomis, kelios ar daugiau Šalių gali išplėsti šios Konvencijos taikymo sritį ir taikyti ją bet kurioje savo teritorijoje. Ši taisyklė netaikytina šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse nurodytoms teritorijoms.

28 straipsnis. Šios Konvencijos ir dvišalių sutarčių santykis

1. Konvencija tose Šalyse, kuriose yra taikoma, pakeičia visas kitas dvišales sutartis ar konvencijas ir nustato ekstradicijos taikymą tarp bet kurių dviejų Šalių.

2. Konvenciją pasirašiusios Šalys gali sudaryti dvišales ar daugiašales sutartis tik tam, kad papildytų šios Konvencijos sąlygas ar palengvintų joje išdėstytų principų taikymą.

3. Ten, kur tarp dviejų ar daugiau Šalių ekstradicija yra taikoma vienodo įstatymo pagrindu, Šalys turi teisę laisvai reguliuoti savitarpio ryšius dėl ekstradicijos, neatsižvelgdamos į šios Konvencijos nuostatas. Tas pats principas taikomas dviem ar daugiau Konvenciją pasirašiusių Šalių, kuriose galioja įstatymai, numatantys arešto orderius, vykdomus kitoje Šalyje ar Šalyse. Konvenciją pasirašiusios Šalys, kurios nebesivadovauja ar ketina ateityje nebesivadovauti šia Konvencija tarpusavio santykiuose, remdamosi šiuo paragrafu, privalo apie tai pranešti Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui. Generalinis Sekretorius informuoja apie susijusius su šiuo paragrafu pranešimus kitas Konvencijos Šalis.

29 straipsnis. Pasirašymas, ratifikavimas ir įsigaliojimas

1. Šią Konvenciją pasirašo Europos Tarybos narės. Ji ratifikuojama. Ratifikavimo dokumentai yra atiduodami saugoti Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

2. Konvencija įsigalioja praėjus 90 dienų po trečio ratifikavimo dokumento perdavimo saugoti.

3. Konvenciją patvirtinantis pasirašymas įsigalioja praėjus 90 dienų po ratifikavimo dokumento perdavimo.

30 straipsnis. Prisijungimas

1. Europos Tarybos Ministrų komisija gali pakviesti bet kurią valstybę, kuri nėra Europos Tarybos narė, prisijungti prie šios Konvencijos, jei rezoliucijai dėl tokio pakvietimo vieningai pritaria Konvenciją ratifikavusios Tarybos narės.

2. Prie Konvencijos prisijungiama perdavus Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui prisijungimo dokumentą. Prisijungimas įsigalioja praėjus 90 dienų po dokumento perdavimo.

31 straipsnis. Denonsavimas

Pranešdama Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui, Konvenciją pasirašiusi Šalis gali denonsuoti šią Konvenciją. Denonsavimas įsigalioja praėjus 6 mėnesiams nuo to laiko, kai Tarybos Generalinis Sekretorius gauna tokio pobūdžio pranešimą.

32 straipsnis. Pranešimai

Europos Tarybos Generalinis Sekretorius informuoja Tarybos narius ir bet kurios valstybės, prisijungusios prie Konvencijos, Vyriausybę apie:

- a) kiekvieno ratifikavimo ar prisijungimo dokumento pasirašymą;
- b) šios Konvencijos įsigaliojimo datą;
- c) kiekvieną pagal 6 straipsnio 1 dalį ir 21 straipsnio 5 dalį padarytą pareiškimą;
- d) kiekvieną išlygą, priimtą pagal 26 straipsnio 1 dalį;
- e) kiekvienos išlygos atšaukimą pagal 26 straipsnio 2 dalį;
- f) kiekvieną pranešimą apie denonsavimą, gautą pagal 31 straipsnio sąlygas, ir denonsavimo įsigaliojimo datą.

Tai patvirtindami, žemiau pasirašiusieji, savo vyriausybių atitinkamai įgalioti, pasirašė šią Konvenciją.

Sudaryta 1957 metų gruodžio 13 dieną Paryžiuje anglų ir prancūzų kalbomis. Abu tekstai yra autentiški ir sudaro vieną egzempliorių, kuris turi būti saugomas Europos Tarybos archyvuose. Europos Tarybos Generalinis Sekretorius turi pasiųsti kiekvienai signatarei patvirtintus nuorašus.
